

Z dnešního evangelia:

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Námán ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál. (Lk 4,21-30)

K zamyšlení

„Máme to jisté,“ slyšíme občas mezi kolegy či při sportovním klání. Ale máme to skutečně jisté, zvláště když mluvíme o spáse? Ano i ne. Bůh skutečně učinil všechno, co bylo třeba, abychom byli zachráněni. Nic neopomenul. Jedno však zůstalo – naše rozhodnutí se pro Boha a jeho následování v konkrétních událostech života. Nikdy nelze říci, že máme spásu pojištěnou např. nějakým obřadným úkonem. Posluchači Pána jsou zcela vyosení, když jim Ježíš vysvětluje, jak zaslíbení i v minulosti mýjela „vyvolené“ a směřovala k těm, kterými se běžně pohrdá. Bůh nás burcuje ze spánku, abychom se vydali na cestu a šli skutečně za ním. (vira.cz)

Modlitba

Nebeský Otče,

ty chceš, aby všem lidem bylo pomozeno
a aby přišli k poznání tvé pravdy.

Otevři tedy svému slovu dveře
a nakloň srdce mnohých ke svým svědectvím.

Zmař všecku radu bezbožných a násilníků
a doved' svou věc k vítězství proti všem,

kterí se staví proti tobě a tvému svatému Slovu.

Zachovej všecky, kdo tě znají, ve známosti své pravdy

a dej jim ústa své moudrosti,

jimž nikdo nebude moci odolat,

aby svět poznal, že se ti nikdo nevyrovná

a že ty jsi jediný Pán skrze Ježíše Krista, svého Syna.

Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Člověk dospívá v okamžiku, kdy začne dávat lásku. (Osho)
- Žena je kořenem, muž je stromem. Strom vyrostе vysoko jen tehdy, má-li silné kořeny. (P. Bucková)
- Život se neměří čísly, ale srdcem. (K. Čapek)

VÁCLAV

 Č. 5. (2016)

31.1. 2016

4. neděle v mezidobí

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích

Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:

farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 16.30 hod. 2.2. v kostele St – v 16.30 hod. Čt – v 7.30 hod. Pá – v 16.30 hod. Ne – v 9.00 hod.
SULEJOVICE	Ne – v 10.30 hod.
MILEŠOV	Pá – v 9.00 hod.
VELEMÍN	So – v 10.00 hod.

AKTIVITY V TÝDNU:

+ Modlitební skupina Út od 15.30 hod.

INTENCE MŠÍ SV.

Ne – 31.1.2016 – v **9.00 hod.** za † rodiče Kudrmanovy,
Kartákovy a sourozence

v Sulejovicích – v **10.30 hod.** za farníky

Po – 2.2.2016 – poděkování za dar života a dar kněžství
P. Josefa Szeligy

St – 3.2.2016 – za † paní Helenu Langrovou ze Vchynic

Čt – 4.2.2016 – poděkování za dar života sestry
P. Bezděka

Ne – 7.2.2016 – v **9.00 hod.** poděkování za dar biřmování
Marie Veroniky

v Sulejovicích – v **10.30 hod.** za farníky

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

181. Proč bohoslužby obsahují tak velké množství symbolů a znamení?

Bůh ví, že my lidé jsme bytostí nejen duchovní, ale také tělesné. Potřebujeme znamení a symboly, abychom dokázali poznávat a označovat vnitřní skutečnosti.

Rudé růže, snubní prsten, černý oděv, graffiti nebo vázanka se symbolem AIDS – to jsou příklady znamení, jimiž vyjadřujeme určitou vnitřní skutečnost a které okolí okamžitě pochopí. Vtělený Bůh nám dává lidská znamení, v nichž je mezi námi živě a účinně přítomen: chléb a víno, křestní voda, pomazání Duchem svatým. Na Kristem ustanovená posvátná znamení odpovídáme znaméním úcty: poklekáme na kolena, povstáváme při naslouchání slovům evangelia, skláníme hlavu či spínáme ruce. A stejně jako na svatbě i místo Boží přítomnosti zdobíme tím nejkrásnějším, co máme: květinami, svícemi a hudbou. Znamení však občas vyžadují i vysvětlující slovní doprovod.

NĚKTERÉ PÁMÁTKY V TÝDNU

3. 2 – sv. Ansgara, biskupa

Narodil se asi r. 801 v Pikardii, na severozápadě tehdejšího území Francie blízko benediktinského opatství Corbie. V pěti letech mu zemřela matka a o jeho výchovu pak bylo postaráno v blízkém klášteře. Dosáhl tam vynikajícího vzdělání a složil řeholní sliby.

V roce 823 se stal učitelem nově založené klášterní školy Korvey v Sasku. Když následník dánského trůnu Harald v Mohuči přijal slavně sv. křest, císař Ludvík Zbožný rozhodl, aby ho Ansgar následoval do jeho země jako misionář. Aniž tam dosáhl velkých úspěchů, byl odtud odvolán do Švédska, kde v městě Björkö založil větší církevní obec a vybudoval první kostel ve Skandinávii.

V roce 831 se vrátil do Saska a stal se prvním hamburským biskupem. V následujícím roce byla jeho biskupská volba při návštěvě Říma potvrzena a zároveň jej Řehoř IV. jmenoval apoštolským legátem pro Dánsko, Švédsko a severní Slovany. Ansgar pověřil spolubratry Gautberta a Nitharda hlásáním

evangelia ve Švédsku a sám odešel do Dánska, kde byla evangelizace obtížnější. Budování základů začal vzděláváním dánských mladíků v novém klášteře v Turholtě na území nynější Belgie. Při politickém dělení země v roce 843 však tento klášter ztratil.

O dva roky později přišla další rána, kterou bylo zničení Hamburгу normanskými piráty. Bylo mu pak nabídnuto uprázdněné brémské biskupství a došlo tak ke vzniku hambursko-brémského biskupství, které se stalo základnou pro evangelizační působení na severu.

Ansgar při svém působení v Dánsku získal krále Horida a postavil pět kostelů. Pak se vydal do Švédska, kde byl jeden jeho spolubratr zabit a druhý vypovězen. Získal pro Krista švédského krále Olafa a upevnil tamní křesťanské obce. Správou pověřil Remberta, který se později stal jeho nástupcem na arcibiskupském stolci. Ten byl ustanoven ke konci Ansgarova života, jednalo se o povýšení spojeného biskupství. Poslední období života Ansgar věnoval modlitbě a skutkům bliženské lásky, přípravě se na smrt.

Při veškeré organizační a apoštolské činnosti žil celý život jako pravý mnich s posty a modlitbami, k asketickým skutkům patřil zíněný pás, který nosil na těle. Byl štedrý k vdovám a sirotkům, zjednával četným otrokům svobodu, i když šlo o nepřátele. Při všech starostech byl i spisovatelem, např. autorem životopisu prvního Brémského biskupa sv. Willehada. Základem jeho vnějších úspěchů bylo vnitřní skryté úsilí a stálé spojení s Bohem. Tak to v životě bývá a mělo by to být poučením i pro nás, chceme-li něčeho dosáhnout.

2. února – **svátek Uvedení Páně do chrámu** – Mše sv. v kostele s žehmáním svíček a průvodem

3. února – nez. pam. **sv. Blažeje**, biskupa a mučedníka – bude udělováno svatoblažejské pozhennání

5. února – pam. **sv. Agáty**, panny a mučednice, první pátek v měsíci

6. února – pam. **sv. Pavla Mikiho a druhů**, mučedníků

7. února – **5. neděle v mezidobí**

PÝCHA

Mnozí z těch, kdo upustili od své neřesti, jsou přesvědčeni, že začali zcela nový život. Kuřák si myslí, že už navždycky přestal kouřit, alkoholik je přesvědčen, že je nadosmrti abstinent. Ten, kdo byl zvyklý pozdě vstávat, se najednou přerodí v ranní ptáče. Všichni tito „obrácení“ pak zuřivě bojují proti těm, kteří své neřesti dosud ještě podléhají. Jejich agresivita vůči druhým ukazuje, že se své neřesti ve skutečnosti ještě zcela nezbavili. Dokážou sice abstinovat, ale zlozvyk má nad nimi stále ještě moc, mohou mu kdykoli znovu podlehnout. Některá závislost se jen zapouzdří a překonaná chyba někdy zbavuje člověka citu vůči nově se objevujícím chybám. Vlastní kůži jen tak nesvlékneme. Dokážeme na sobě tu a tam něco zlepšit a mnohé se pod Božím dotykem skutečně promění, ale vždycky musíme spolu s Abrahámem vyznat: Teprve jsem začal, jsem začátečník. Musím v sobě udržovat vědomí, že jsem jen prach a popel. Není v mých silách povznést se nad všechny své chyby a pokušení. Budou mě přepadat stále.

BULA MISERICORDIAE VULTUS (TVÁŘ MILOSRDENSTVÍ),

4. Zvolil jsem datum 8. prosince, které v nedávných dějinách církve nabylo velkého významu. Svatou bránu totiž otevřu v den padesátého výročí zakončení Druhého vatikánského ekumenického koncilu. Církev cítí, že je třeba tuto událost uchovávat v živé paměti. Tehdy začala nová etapa jejich dějin. Otcové shromáždění na koncilu silně pocítili – jako opravdové vanutí Ducha – požadavek mluvit k lidem své doby o Bohu srozumitelnějším způsobem. Byly zbořeny hradby, které příliš dlouho uzavíraly církve do privilegované pevnosti, a nadešel čas zvěstovat evangelium nově. Nastala nová etapa neustálé evangelizace. Pro všechny křesťany je novým závazkem, aby svoji víru dosvědčovali s větším nadšením a přesvědčením. Církev pocítila odpovědnost, že má být ve světě živým znamením Otcovy lásky. Vybavují se nám významná slova svatého Jana XXIII. při zahájení koncilu, jimiž ukázal, kudy je třeba jít: „Nyní ale Kristova nevěsta místo tvrdosti upřednostňuje lék milosrdenství.“